

Die kerel met een zak op de rug, begaf zich naar de herberg « De Ketel ».

— Oef, ik ben blij wat te kunnen rusten, sprak hij en liet zich op een stoel vallen. Baas, een pot bier... Een mens is toch ongelukkig als hij met zo'n last op zijn leden van dorp tot dorp trekken moet!

— Wat draagt ge daar?

— Oud ijzer er beenderen en andere rommel! Ja, de nering is slecht... Ge zijt allen goede vaderlanders, denk ik! Eiwel, ik verzeker u, dat ik een jaar 't bier wil laten staan, als ik daardoor de Fransen uit 't land kan krijgen. En ik ben toch een liefhebber van bier... Baas, mijn pint is leeg... vul ze nog eens!

— Zeg, vreest gij de binders niet, dat ge 's avonds zo laat nog reist? vroeg nu een der klanten.

— De binders! Bah, Cartouche begeert iets anders dan oud ijzer... Als er nog goud in mijn zak zat...

— Pas toch maar op. De binders vergissen zich wel eens...

— Ja, en aanzien een leurder voor een rijk koopman, hé! Maar als ik zou zeggen wie ik was... lieten ze me toch wel gerust, denk ik! Bovendien, ik moest op de weg zijn, de nering is toch al zo slap. Maar 'k heb betere dagen gekend. De handel trekt niet met die rovers van Fransen.

— Hoor eens, vriend, zei de herbergier, ge moet over iets anders klappen dan over de Fransen.

— Een aardige herberg waar de baas aan de klanten zegt, hoe en wat ze zeggen moeten.

— Als 't u hier niet aanstaat, daar is de deur.

— 't Staat me hier goed aan... niet om u, maar om uw bier.

— Anders, ik ben niet verlegen om uw klandizie.

— 'k Geloof het, want ik drink wel, doch betaal niet.

— Wat...

— Stil, stil! Laat mij uitspreken! Ik betaal niet met geld... maar ik laat hier mijn zak achter. Doe hem open... Cartouche brengt u een lekkere dikzak, die elk jaar een nieuwe laag vet aan zijn lijf krijgt. Goede avond.

De kerel verdween.

De aanwezigen zagen elkander verschrikt aan.

— Cartouche! riep er een.

DEE LEEMING

BAKELANDT

DE COLLECTIE

- Ja, hij was het!
  - En die zak! Een dikzak zit er in, zei hij! Misschien wel een lijk!
  - Ik durf hem niet open doen! kreet de waard. Ha! waarom kiest die rover altijd mijn herberg uit!
  - Maar de zak? hernam er een.
  - Haal de veldwachter! ried een ander.
  - Ja, Deswert! kloeg de waard. Wie wil hem roepen?
- Niemand wilde. Immers, Cartouche was pas de deur uit.
- Ik zal de zak openen, zei eindelijk een der moedigsten. Misschien houdt de binder ons voor de gek en zit er wat hout of iets dergelijks in.
  - Maar neen, de zak bevatte wel degelijk een mens.
  - Dewinter! riepen allen verschrikt.
  - Hij is niet dood! schreeuwde de waard.
  - Hij beweegt zich nog.

De aanwezigen slaagden er in de boer tot kennis te brengen. Wat later kon Dewinter zijn lotgevallen vertellen.

— Ik werd opeens vastgegrepen, zei hij. 't Was Cartouche, geholpen door enige zijner mannen. De binders staken me in een zak. 'k Zal u leren met Deswert naar de heide te komen, riep Cartouche. Ik kon niet roepen vanwege de prop in mijn mond. Mijn armen en voeten werden vastgebonden. 'k Meende dat ze me gingen verdrinken. God zij geloofd! 'k leef nog... Ja, ja, dat is nu omdat ik met Deswert de schaper hielp gevangen nemen.

Eindelijk werd Deswert verwittigd. De veldwachter zei niet veel, maar dacht

— Deze nacht, Cartouche! Nu zult ge lachend over onze onmacht naar uw roversnest gegaan zijn. Wat geduld, jongen!

Dewinter durfde niet naar huis gaan en dodelijk ongerust over 't lot der zijnen, bracht hij de « De Ketel » de nacht door.

EEN ROERIGE AVOND

Terwijl de commissaris over en weer liep, om de nodige schikkingen te nemen voor de tocht naar de Pijpelheide, werd hij bespied door een schijnbaar deftig burger, die echter niemand anders was dan Sus Morr , de handlanger van Cartouche.

Morr  zag ten laatste de gewapende macht vertrekken en mompelde:

— Nu moeten wij handelen!

Hij begaf zich vlug naar de berg, snelde 't hellend pad op en bleef halverwege staan.

— Morr ! klonk het fluisterend uit de struiken.

— Kapitein!

— Welnu?

— De list is gelukt, ze zijn allen weg.

— Opperbest. Mijn plan is ook gelukt, nu zullen ze in « De Ketel » wel weten wie er in mijn zak zat.

Een bedekt gegichel klonk uit de heesters. Daar waren nog andere mannen verborgen.

— Nog wat geduld, zei Cartouche, en dan hebben we het spel vrij.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955